

ת"פ 12833/10/20 - מדינת ישראל נגד עומרי חזן

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 12833-10-20 מדינת ישראל נ' חזן

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

עומרי חזן

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה שעניינה חדירה לחומר מחשב, לפי סעיף 4 לחוק המחשבים, תשנ"ה-1995 (להלן - חוק המחשבים). על פי עובדות כתב האישום, בין הנאשם למתלון לא הייתה כל היכרות מוקדמת. הנאשם השיג את פרטי ההתחברות לתיבת הדואר האלקטרוני של המתלון וכן לחשבון הפייסבוק שלו וביום 19.11.18 חדר שלא כדין לחשבונות אלו ושינה את סיסמאות ההתחברות כך שנמנעה מהתלון גישה לחשבונות אלו. כאשר הבחין בכך המתלון יצר קשר עם הנאשם, באופן ששלח הודעה לחשבון הפייסבוק שלו עצמו, בו השתמש אותה עת הנאשם, וביקש ששייב לו את השליטה על חשבון הפייסבוק שלו. הנאשם בתגובה ביקש מהמתלון שישלח לו פרטים של בחורות ששלחו לו "תמונות מעניינות", וכן תמונה של איבר מינו וכל זאת כתנאי להחזרת השליטה בחשבון הפייסבוק. משה סרב, החזיר לו הנאשם את השליטה בחשבון הפייסבוק, אולם לא בחשבון הדואר האלקטרוני.

2. לצורך שלמות התמונה יצוין כי עם הגשת כתב האישום הגיש הנאשם בקשה לביטולו בשל טענה להגנה מן הצדק עקב אכיפה בררנית ובצד זאת ביקש לחייב את המאשימה לערוך עמו הסדר מותנה בהתאם לסעיף 67(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - חסד"פ). בקצרה, טענת הנאשם הייתה שלאור מקרים אחרים בהם הוצע לחשודים הסדר מותנה בנסיבות אותן ראה כדומות, היה על המאשימה להציע לו שהתיק ייסגר בהסדר מותנה ולכן, בהגשת כתב האישום נהגה כלפיו באופן מפלה המצדיק סעד מן הצדק. בהחלטתי מיום 4.4.21 דחיתי הבקשה תוך שציינתי שלאור עתירת המאשימה למאסר בפועל, לא ניתן היה כלל להציע לנאשם הסדר מותנה (סעיף 67(א)(1) לחסד"פ) וכי אין לראות בעצם העתירה למאסר בפועל (שמנעה אפשרות לעריכת הסדר מותנה) משום התנהגות המצדיקה התערבות של בית המשפט והושטת סעד. כן דחיתי הטענה בדבר קיומם של מקרים דומים בהם נהגה המאשימה אחרת באופן המצדיק הושטת סעד. לאחר החלטה זו הגיש הסנגור בקשה נוספת לביטול האישום ולחייב המאשימה לערוך עמו הסדר מותנה וזאת על בסיס נתונים חדשים שהתקבלו שהצביעו, לשיטתו, על אכיפה בררנית. ביום 5.9.21 דחיתי אף בקשה זו תוך שקבעתי שלא הוכח שהנאשם הופלה לרעה וכי אין בכוחם של הנתונים החדשים לשנות ממשקנתי בהחלטה הקודמת. לאחר כל זאת, הודה הנאשם בעובדות כתב האישום.

תסקיר שירות המבחן

3. שירות המבחן הגיש תסקיר בעניינו של הנאשם בו פורטו בהרחבה נסיבות חייו ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים (ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)). בתמצית יאמר כי הנאשם כבן 37, ללא עבר פלילי, נשוי ואב לשלושה ילדים, שירת בצבא ומועסק כיום בחברת ליסינג. שירות המבחן התרשם שהנאשם אינו מאופיין בהתנהלות עבריינית ואנטי סוציאלית ומכיר בפסול שבמעשיו, אך אינו בשל להעמיק ולבחון את הרקע והנסיבות שהובילו אותו לביצוע המעשה ושולל צורך בהתערבות טיפולית. שירות המבחן שוחח עם המתלונן אשר ציין שחוזה עוגמת נפש רבה וחש מאוים ומפחד שמא מידע רגיש על אודותיו יפורסם ברבים. לאור כל זאת נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית וציין שלא ניתן לשלול קיומה של רמת סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד. שירות המבחן נמנע אף מהמלצה על ביטול הרשעת הנאשם והמליץ על ענישה מוחשית בדמות מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש ולשאלת ההרשעה

4. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בעבירה חמורה בה עשה הנאשם שימוש אקטיבי בחשבונות האישיים של המתלונן, פגע בפרטיותו ואף התנה את השבת השליטה בחשבונות בקבלת תמונה אינטימית של המתלונן ופרטים של נשים איתן שוחח בעבר. ביחס למתחם העונש ההולם טענה המאשימה כי הוא נע בין 3 חודשי מאסר ועד 6 חודשי מאסר שניתן לשאת בעבודות שירות. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם ציינה המאשימה את עברו הפלילי הנקי, הודאתו בביצוע העבירה ומנגד את המלצת שירות המבחן ואת עמדת המתלונן (כפי שהובאה אף בפני שירות המבחן), ועתרה למקם את עונשו של הנאשם בחלקו האמצעי-תחתון של המתחם. ביחס לשאלת ההרשעה נטען כי עניינו אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה וביקשה לדחות את הבקשה לביטול ההרשעה.

5. ב"כ הנאשם שב על טענותיו לעניין אכיפה בררנית ביחס למקרים דומים (לשיטתו) בהם לא הוגשו כתבי אישום וטען שיש להביא נתון זה בחשבון במסגרת קביעת מתחם הענישה ומיקום העונש בתוכו. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה נטען שלא מדובר בפריצה מתוחכמת ולבקשת המתלונן השיב לו הנאשם מיד את השליטה בחשבון הפייסבוק. נטען כי מדובר בנאשם צעיר יחסית, ללא עבר פלילי, המפרנס את משפחתו המתמודדת עם קשיים רבים. ביחס להמלצת שירות המבחן טען הסנגור שלו הוצעה לו תכנית טיפולית היה נעתר לה, אך הוא סבר שאינו זקוק לטיפול. ביחס לשאלת ההרשעה בדין עתר הסנגור לבטלה וטען כי הנאשם עלול לאבד את מקור פרנסתו אם יורשע.

6. הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו, תאר את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות וציין כי יאבד את מקום עבודתו באם ההרשעה תיוותר על כנה.

דין והכרעה

א. הדרישה לביטול ההרשעה

7. כידוע, משנמצא אדם אשם בביצוע עבירה פלילית הכלל הוא שיש להרשיעו. נקבע לא אחת כי "מושכלות ראשונים הם כי דרך כלל, בית משפט אשר קבע כי נאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו ירשיעו בדין. ככלל, משנמצא כי אדם עבר עבירה, מתחייב כי ההליך הפלילי כנגדו ימוצה בדרך של הרשעתו וענישת ומציאות זו עומדת ביסוד הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני." (ע"פ 2669/00 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.8.2000)). עם זאת, נקבע בפסיקה שניתן יהיה להימנע מהרשעת נאשם בנסיבות חריגות, בהן נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם לו מהרשעתו בדין, לבין האינטרס החברתי שבמציאת הדין עמו ובתועלת הציבורית שתושג מכך (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337)). חריג זה נועד לאפשר לבית המשפט להימנע מפגיעה חמורה בנאשם, אשר עניינו הכולל אינו מתאים לעיקרון העונשי הכללי, בשל נסיבות אישיות מיוחדות אל מול מהותה של העבירה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007)). בתמצית יאמר כי לצורך בחינת האפשרות להימנע מהרשעת נאשם שביצע עבירה, בוחן בית המשפט האם העבירה, בנסיבות ביצועה, מאפשרת להימנע מהרשעה וזאת מבלי שיפגעו יתר שיקולי הענישה. בנוסף, בוחן הוא אם ההרשעה תגרום פגיעה חמורה ובלתי מידתית בשיקומו של הנאשם. ראו:

"דרך המלך היא כי יש להרשיע מי שנקבע כי ביצע את העבירה שבגינה הועמד לדין. יחד עם זאת, הדין מכיר במפורש גם באפשרות של אי-הרשעה חרף הקביעה שנאשם ביצע עבירה (סעיף 71א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977). לא מדובר בכלל אלא בחריג, לפחות ביחס לבגירים (רע"פ 8487/11 **חברת נמלי ישראל נ' מדינת ישראל**, פסקה ל"ח (23.10.2012)). עניין זה בא לידי ביטוי בהלכה הפסוקה לפיה האפשרות של אי-הרשעה מותנית בשני תנאים מצטברים: ראשית, העניין רלוונטי רק כאשר סוג העבירה שביצע הנאשם מאפשר שלא להרשיעו מבלי לפגוע בשיקולי הענישה הרחבים. לשון אחר, המבט צריך להיות מופנה כלפי האינטרס הציבורי הרחב, שמתבטא גם בצורך בהרתעת הרבים, ולהשפעת אי-ההרשעה עליו. שנית, יש לבחון עד כמה עלול הנאשם להיפגע כתוצאה מעצם ההרשעה" (ע"פ 8169/20 **חיים שלום נ' מדינת ישראל** (26.8.2021)).

8. ומן הכלל אל הפרט. על פני הדברים, ניצבת בפני הנאשם משוכה גבוהה כבר בשאלת מהות העבירה בנסיבות ביצועה. אף אם יוחסה לנאשם עבירה של חדירה לחומר מחשב בלבד ללא עבירות נוספות, אין להתעלם מנסיבות העניין הכוללות ובכלל זה דרישתו לקבל תמונה אינטימית של המתלונן וכן פרטים של בחורות ששלחו אליו תמונות "מעניינות" וזאת כתנאי להשבת השליטה בחשבונותיו. על אף שלא יוחסה לנאשם עבירה נוספת בעניין זה (ובזהירות המתבקשת אציין שדומה שעובדות כתב האישום יכולות היו לבסס עבירה של סחיטה באיומים), יש להביא בחשבון לצורך בחינת שאלת ההרשעה את נסיבות ביצוע העבירה. כמו כן יש להביא בחשבון כי השתלטות עוינת כפי שביצע הנאשם, על חשבון דואר אלקטרוני או על חשבון ברשת חברתית, מגלמת פגיעה קשה באדם שחשבונו נפרץ. חשבון דואר אלקטרוני עשוי להכיל פרטים ותכנים רבים וסודיים, אשר עיון בהם ואיבוד השליטה עליהם עלול לגרום נזק משמעותי. הוא הדין בחשבון ברשת חברתית כדוגמת פייסבוק, הכולל לא אחת תכתובות פרטיות ותמונות. השגת סיסמא לחשבונות כגון אלו וחדירה אליהם תוך שינוי הסיסמא באופן המעביר את השליטה ליד זרה הן פעולות עברייניות מובהקות, אשר ראוי שבית המשפט יאמר בקול רם וברור שלא יאפשר גישה סלחנית למעשים אלו, שכן הדבר ישדר מסר מוטעה בדבר חומרת המעשים, בעוד שראוי דווקא להרתיע מפני התנהגות זו. כאשר מוסיפים לכך שהנאשם פרץ לשני חשבונות שונים ואף התנה את השבת השליטה בדרישות בעלות אופי מיני, התמונה המתקבלת היא של חומרה באופן שספק רב אם היא מצדיקה ביטול הרשעה.

9. עם זאת, ולו בשל כך שהנאשם השיב למתלונן את השליטה בחשבון הפייסבוק בתוך זמן קצר ואף מבלי שדרישותיו נענו (וביחס לחשבון הדואר האלקטרוני ארחיב בהמשך), ראיתי לבחון את השלב השני, היינו את מידת הפגיעה שתגרום ההרשעה. ואולם, גם אם ניתן היה לוותר במקרה זה על ההרשעה, ברי שעל הנאשם להראות פגיעה חמורה במיוחד שתגרום לו ולשיקומו בשל ההרשעה (רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014); רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (26.4.2014); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013)). לאחר עיון בתסקיר שירות המבחן ובחינת טיעוני הנאשם, לא שוכנעתי שהוכחה פגיעה שכזו. אנמק מסקנתי להלן.

10. אין חולק שהרשעה עלולה להשפיע על עתידו התעסוקתי של נאשם, שכן לעולם נלוות להרשעה פגיעה אינהרנטית באדם ובאופן בו רואה זאת הציבור כולו ובכלל זה מעסיק פוטנציאלי. משכך, יש לבחון את מידת הוודאות שתיגרם פגיעה ואת חומרתה, שכן לא כל פגיעה אפשרית ותיאורטית מצדיקה ביטול הרשעה. בעניין זה נקבע לא אחת כי "לא די בחשש אפשרי שהרשעה תפגע בעתיד המקצועי של נאשם כדי להצדיק ביטול הרשעתו, שהרי פגיעה זו היא תוצאה ישירה מהוכחת אשמו של אדם בהליך פלילי" (רע"פ 1454/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.2021); וראו גם: רע"פ 2768/18 סיון נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (12.6.2018)). הנאשם לא הוכיח פגיעה קונקרטית שתגרום לו בעטיה של הרשעה ואין די בטענה בעלמא כי "אמרו שאם תהיה לי הרשעה או תיק פלילי לא ישאירו אותי". מדובר בטיעון ספקולטיבי ובכל מקרה לא שוכנעתי כי אף אם הרשעת הנאשם תימנע ממנו להמשיך ולעבוד בחברה בה הוא עובד כיום, אזי מדובר בפגיעה חמורה וממשית המצדיקה, על רקע חומרת המעשים, הימנעות מהרשעה. אציין כי הנאשם עובד כשנה בחברת ליסנג הנותנת שירות לבתי הזיקוק (ומכאן הטענה לחשיבות ביטול ההרשעה), אך דומה שאין מדובר בסוג עבודה המצדיק, בשל כך בלבד, לוותר על הרשעה, במיוחד על רקע הנסיבות הכוללות והעובדה שהנאשם צעיר ועובד במקום זה תקופה קצרה יחסית. בעניין זה צוין לא אחת כי "רכישת השכלה או עיסוק במקצוע בהם עשויה להיות נפקות לרישום פלילי, אינם מקימים חסינות מפני הרשעה. שיקולים אלה אינם מושכים בהכרח לכיוון אי הרשעה, וודאי במקרים של מעשים פליליים מובהקים, שהביאו לפגיעה קשה בערכים מוגנים" (רע"פ 8755/21 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.2021)).

11. סיכומי של דבר, הנאשם לא הוכיח פגיעה קשה ומוחשית ואף אם ההרשעה תביא לכך שלא יוכל להמשיך לעבוד במקום העבודה הנוכחי, לא שוכנעתי שמדובר בפגיעה המצדיקה ויתור על הרשעה בנסיבות מקרה זה. להשלמת התמונה אציין שאף שירות המבחן לא המליץ לבטל את ההרשעה ולא המליץ על ענישה שיקומית, אלא דווקא על מאסר בעבודות שירות. על אף שאין הכרח לאמץ את המלצת שירות המבחן, לא ניתן להתעלם במקרה זה מהמלצה מחמירה יחסית זו, המלמדת אף היא על כך שאין זה המקרה הראוי להימנעות מהרשעה.

סיכומי של דבר, אני דוחה את הבקשה לביטול ההרשעה.

ב. קביעת מתחם העונש

12. **הערכים המוגנים שנפגעו** ברורים ומדובר בפגיעה בשלוות הנפש, בפרטיות, בביטחון האישי ובאוטונומיה של המתלונן. מידת הפגיעה אינה קלה, וזאת על רקע מהות החשבונות עליהם השתלט הנאשם, המידע שלרוב מצוי בהם והמשמעות הכרוכה באובדן מידע זה. לכך יש להוסיף את פוטנציאל הפגיעה בפרטיות צדדים שלישיים שנקשרו למתלונן

בהתכתבויות המצויות בחשבונות אלו, לא כל שכן שעה שאחת מדרישות הנאשם הייתה קבלת פרטים של בחורות ששלחו למתלון "תמונות מעניינות". ראו בעניין זה דברים שנאמרו ביחס לחיפוש במחשב, היפים לענייננו, בשינויים המחויבים:

"חדירה למחשב או לטלפון החכם יכולה לחשוף נפח עצום של פרטים מתוך סיפור חייו של אדם; עובדה זו, בצירוף היכולות הטכנולוגיות שבאמצעותן ניתן להרכיב פרופיל שלם לגבי אדם תוך שימוש במידע המצוי במכשירים אלה, מוליכות אל המסקנה שפוטנציאל הפגיעה בפרטיות עקב חיפוש במחשב הוא, במקרים רבים, גבוה לאין שיעור בהשוואה לחיפוש "המסורתי" בחצרו או בכליו של אדם, והוא נוגע גם לצדדים שלישיים רבים שחיהם נקשרו בצורה כזו או אחרת - ולו לרגע - עם המחזיק במחשב או בטלפון החכם" (דנ"פ 1062/21 **יונתן אוריך ואח' נ' מדינת ישראל** 11.1.2022); וכן ראו: ע"פ 8627/14 **דביר נ' מדינת ישראל** (14.7.2015).

13. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירות:** מדובר בעבירה שתוכננה היטב וקדמו לה פעולות להשגת הסיסמאות בהן עשה הנאשם שימוש (ביחס לאופן בו השיג הנאשם את הסיסמה ראו דבריו בעמ' 2 לתסקיר). הנזק שנגרם עקב המעשים משמעותי ואפנה לדברים שצוינו לעיל. ביחס לחשבון הפייסבוק הנאשם השיב אמנם למתלון את השליטה בו בתוך זמן קצר ואולם עצם השליטה בחשבון על ידי גורם זר (ולו לזמן קצר) מגלמת פגיעה משמעותית. ביחס לחשבון הדואר האלקטרוני יצוין כי טרם מתן גזר הדין אפשרתי לנאשם שהות על מנת לפעול להשבת השליטה בחשבון לידי המתלון. הנאשם (באמצעות בא כוחו) פעל לקידום הנושא, לרבות באמצעות פניה למפעילת האתר, אך הדבר לא התאפשר לאור חלוף הזמן וחסימת החשבון בשל היעדר פעילות. כן התברר שהמתלון לא עשה ניסיון מטעמו להחזיר את השליטה לידי ולטענתו לא היה מודע לאפשרות לעשות זאת. מעובדות אלו עולה שעד היום, קרוב לשלוש וחצי שנים, טרם הוחזרה למתלון השליטה בחשבון ולמעשה התכנים שהיו בו אבדו ולא ניתן עוד לגשת אליהם. כן אציין שבתגובתו טען הנאשם שמהמסמכים המצויים בתיק עולה שהכניסה האחרונה לתיבה זו נעשתה כשנה לפני העבירה וכי כך אף טען המתלון (ולא הובהר כיצד הגיע מידע זה) ואולם המאשימה השיבה שהמתלון חולק שאמר דברים אלו ומשכך, בהיעדר הסכמה, לא ראיתי להביא בחשבון נתון זה שלא נכלל בעובדות האישום או בהסכמות הצדדים.

14. כן יש לציין שהנאשם ניצל באופן ציני את גישתו, אשר הושגה בעבירה, לתכנים פרטיים של המתלון והתנה את השבת השליטה בחשבונות במשלוח תמונה אינטימית של המתלון וכן במתן פרטים על אודות בחורות איתן שוחח בעבר. על פני הדברים עובדות אלו יכולות היו לקיים את יסודות עבירת הסחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק העונשין, אך המאשימה לא ייחסה לנאשם עבירה זו. עם זאת, לצורך בחינת נסיבות המקרה, יש להביא זאת בחשבון לחומרה. כן אציין שהנאשם שינה את הסיסמאות בחשבונות ואף התנהגות זו יכולה הייתה לכאורה לגלם עבירה נוספת של הפרעה לשימוש בחומר מחשב לפי סעיף 2(2) לחוק המחשבים. אכן, המאשימה לא ייחסה לנאשם אף עבירה זו, ואולם לצורך קביעת גבולות מתחם הענישה ראוי להביא בחשבון את המעשה הפוגעני שבעצם שינוי הסיסמא ומניעת הגישה לחשבונות.

15. לצורך בחינת **מדינית הענישה** אפנה למקרים הבאים: ע"פ 51821-04-19 **בוזגלו גל נ' מדינת ישראל** (22.9.2019), בו נידון עניינו של נאשם שביצע עבירות של חדירה לחומר מחשב ומחיקת חומר מחשב. הנאשם עבד

כטכנאי מחשבים ולאחר שפוטרו חדר ממחשבו האישי לרשת המחשבים של החברה ממנה פוטרו, העתיק קבצים ומחק אחרים. עניינו הסתיים באי הרשעה והוא נידון לצו של"צ. ערעור על הכרעת הדין שהגיש הנאשם נדחה (הערעור עסק בעתירה לביטול כתב האישום בטענה להגנה מן הצדק בשל כך שהמאשימה לא הסכימה לסיים את העניין בהסדר מותנה והערעור כאמור נדחה); ע"פ 51468-01-14 **דורון בן שושן נ' מדינת ישראל** (14.8.2014), בו נידון עניינו של נאשם בעבירות חדירה לחומר מחשב ושיבוש והפרעה למחשב בכך שלאחר שעזב את מקום עבודתו חדר שלא כדין ממחשבו הביתי אל רשת המחשבים של החברה ואל שרתי המחשבים של שלוש לקוחות החברה תוך מחיקת חומרי מחשב. הפעולות גרמו להשבתת רשת המחשבים של שלוש החברות למשך כשש שעות. בית משפט השלום נמנע מהרשעת המערער וגזר עליו צו של"צ ומבחן. ערעורו על הכרעת הדין (שעסק בשאלה אם התגבשו יסודות העבירה) נדחה; ע"פ 32565-04-15 **טרוגמן נ' מדינת ישראל** (6.7.2015), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות חדירה לחומר מחשב, גניבה בידי מורשה, פגיעה בפרטיות והדחה בחקירה ונידון ל-5 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופיצוי. הנאשם עבד כטכנאי מחשבים ולאחר סיום עבודתו בחברה חדר שלא כדין למחשביה לצורך העתקת קבצים, חדר למחשב של עובדת בחברה וניסה לחדור למחשב של עובדים נוספים ונטל החסן ובו קבצים השייכים לחברה. באישום נוסף הורשע בהתקנת תוכנה המשמשת להפעלה אוטומטית של מצלמת מחשב אותה התקין במחשבה של המתלוננת. הנאשם חדר למחשבה של המתלוננת והעתיק קבצים המתעדים אותה במצבים אינטימיים; ת"פ 55352-12-12 **מדינת ישראל נ' אסתר אלמקיים** (3.6.2016), בו נידון עניינה של נאשמת שהורשעה בעבירות חדירה למחשב כדי לעבור עבירה ופגיעה בפרטיות, בכך שפרצה לתיבת הדואר האלקטרוני של המתלוננת, שינתה את הסיסמא ופרסמה את שיחותיה האישיות והאינטימיות בעמוד הפייסבוק של המתלוננת. בית המשפט נמנע מהרשעת הנאשמת והטיל עליה צו של"צ ופיצוי; ת"פ 11250-07-10 **מדינת ישראל נ' שאולוב** (25.1.2012), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה, פגיעה בפרטיות, איומים, זיוף בכוונה לקבל דבר ועבירות נוספות לפי חוק המחשבים. הנאשם עשה שימוש בתוכנת "סוס טרויאני" שהוחדרה למחשבי 19 מתלוננים ופרץ לתיבת דואר אלקטרוני של מתלונן ולחשבון הפייסבוק שלו ופרסם בו הודעה ובה דרש תשלום של ₪ 500 עבור החזרת השליטה בחשבון למתלונן, ובהמשך איים עליו. בנוסף, זייף הנאשם שני מסמכים הנחזים להיות רישיונות נהיגה של שני מתלוננים וזאת במטרה להירשם לאתר הימורים מקוון בזוויות בדויות ולהונות את האתר. הצדדים עתרו במשותף לשישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, וענישה נלווית, ונקבע כי "אילו הנסיבות הסובבות את הסדר הטיעון לא היו כוללות את נושא הכשל הראייתי שצוין, והנאשם היה מורשע בעבירות נושא הסדר הטיעון, שיקולי ההרתעה האישית ושיקול הרתעת ציבור פוטנציאלי של עבריינים נוספים, היו מצדיקים את שליחתו של הנאשם לתקופת מאסר ממשית לריצוי בבית האסורים".

16. לאור כל זאת, דעתי היא כי מתחם הענישה ההולם עבירה זו בנסיבותיה, נע בין מאסר מותנה ועד עונש מאסר בפועל שניתן לשאת בעבודות שירות. אציין כי בקביעת גבולות המתחם הבאתי בחשבון את מיעוט המקרים בהם מובאים לדין נאשמים בגין עבירות לפי סעיף 4 בלבד לחוק המחשבים, כפי שעלה בעת הדיון בבקשות הנאשם להגנה מן הצדק. עם זאת, כפי שצוין לעיל, לאור נסיבות העניין אשר מגלמות עבירות נוספות לכאורה (שלא יוחסו לנאשם) וחומרה יחסית, לא היה מקום לביטול האישום בשל הגנה מן הצדק, אך, כאמור, הבאתי בחשבון עובדות אלו לצורך קביעת גבולות המתחם.

קביעת עונשו של הנאשם

17. אקדים ואומר שאינני סבור שיש מקום לחריגה ממתחם הענישה בעניינו של הנאשם, אך אין ללמוד מכך שסבור אני שהפרוגנוזה בעניינו שלילית עד כדי צורך בהחמרה כעתירת המאשימה.

18. הנאשם הוא אדם צעיר, עברו הפלילי נקי ודומה כי ביצוע העבירה הוא אירוע חריג בנוף חייו. הוא הודה בעבירה בהזדמנות הראשונה ואינני סבור שיש לראות בהליכים המקדמיים שנקט כמלמדים על אי נטילת אחריות או על היעדר חרטה. הודאתו אף חסכה את עדות המתלונן וגם לכך יש לתת משקל ממש. כן התרשמתי שהעמדתו לדין המחישה לו היטב את גבולות המותר והאסור באופן שהקטינה משמעותית את הסיכון להישנות עבירות דומות. לכך יש להוסיף ששירות המבחן סבר שהנאשם אינו בעל דפוסי התנהגות עבריינים ואף מכיר בפסול שבהתנהגותו. כל אלו מלמדים על סיכויי שיקום לא מבוטלים המצדיקים הקלה בעונשו.

19. עם זאת, שירות המבחן ראה בעובדה שהנאשם לא התגייס להליך טיפולי כמונעת אפשרות להמלצה שיקומית ואף המליץ על הטלת מאסר בעבודות שירות. דומני כי בכך החמיר שירות המבחן עם הנאשם מעבר לנדרש לצורך השגת תכליות הענישה. אכן, שירות המבחן הוא הגוף המקצועי האמון על שיקום נאשמים ועל הערכת הסיכויים לכך וקצין המבחן משמש כזרועו הארוכה של בית המשפט לעניין זה. על אף שאין הכרח לאמץ את המלצתו, ברי כי להמלצת שירות המבחן משקל ממש בבוואו של בית המשפט לגזור את דינו של נאשם (ע"פ 3472/11 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2012)). במקרה זה, אינני סבור שמדובר בהמלצה שלילית לגביה קובעת הפסיקה שרק במקרים חריגים ומנימוקים כבדי משקל, יסטה בית משפט ממנה. סבור אני שמדובר בהערכה מחמירה של העונש הראוי מטעם שירות המבחן, באופן שאינו מצביע על המלצה שלילית אלא על החמרה מעבר לנדרש. בעניין זה יש להפריד בין המלצת שירות המבחן שלא לנקוט אפיק שיקומי בעניינו של הנאשם, לבין המלצתו בדבר העונש ההולם במקרה זה - נושא הנתון לשיקול דעתו של בית המשפט אשר אינו מחויב במקרה זה להמלצת שירות המבחן. ודוק: נושא זה אף נשלט על ידי מתחמי הענישה המקובלים ודומה שהמלצת שירות המבחן מבטאת במקרה זה עונש המרוחק מגבולו התחתון של המתחם, כאשר קיימים נתונים רבים המצדיקים קביעת העונש קרוב לתחתית המתחם.

20. יתרה מזו, הטלת עונש מאסר בעבודות שירות תביא לפגיעה בנאשם ובמשפחתו מעבר לנדרש לצורך השגת תכלית הענישה וזאת בין היתר בשל נסיבותיו האישיות כפי שפורטו בתסקיר. היא עלולה להביא לפגיעה משמעותית ביכולתו לפרנס את משפחתו, בדימוי העצמי וביכולתו לשמור על מקום עבודתו כיום. מנגד, צו של"צ, בשילוב מאסר מותנה ופיצוי כספי יהוו תמהיל עונשי ראוי שיש בו להשיג את תכלית הענישה בנסיבות העניין הכוללות. לא התעלמתי מההבדל הערכי והמעשי שבין צו של"צ לבין מאסר בעבודות שירות (רע"פ 10002/17 מדינת ישראל נ' ניסים מור (18.7.18)) ואולם סברתי שבמקרה זה לא נדרשת החמרה עד כדי מאסר בעבודות שירות ודי בצו של"צ כדי להשיג את תכלית הענישה.

21. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים את העבירה בה הורשע.

ב. אני מחייב את הנאשם לבצע 120 שעות של"צ בהתאם לתוכנית שיגיש שירות המבחן בתוך 30 יום.

הוסבר לנאשם שעליו לקיים את הצו לשביעות רצון שירות המבחן וכי הפרתו עלולה להוביל להפקעתו ולהטלת עונשים נוספים.

ג. פיצוי למתלונן (ע"ת מס' 2) בסך 7,000 ₪. הפיצוי ישולם בשבעה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.7.2022. הסכום ישולם ישירות למרכז לגביית אגרות וקנסות באחת הדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- **מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

המאשימה תמציא למזכירות את פרטי המתלונן ותביא לידיעתו את תוכנו של גזר הדין. מובהר שאין בכך למצות את זכויות המתלונן והוא רשאי לנקוט הליך אזרחי מתאים.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

המזכירות תשלח את גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, י"א אייר תשפ"ב, 12 מאי 2022, במעמד הצדדים.